

הלכות שנגזות פֶּרֶק ג

א. מי שהעידו עליו עדים שחטא חטא שחיבין עליו חטאת קבועה, ולא התרו בו, אלא אמרו אנו ראינוך שעשית מלאכה בשבת או שאכלת חלב, והוא אומר אני יודע בודאי שלא עשיתי דבר זה אינו חייב חטאת: הואיל ואם יאמר מזיד הייתי, יפטר מן הקרבן, כשאמר להן לא אכלתי ולא עשיתי, נעשה כאומר לא אכלתי בשגגה אלא בזדון, שהוא פטור מן הקרבן, ולא הכחיש את העדים.

ב. שתק, ולא הפליג את העד אפלו אמרה לו אשה אחת אכלת חלב או עשית מלאכה בשבת, ושתק חייב להביא חטאת. אמר לו עד אחד חלב הוא זה, ושתק, וחזר ואכלו בשגגה מביא חטאת; ואם התרו בו לוקה עליו, אף על פי שעיקר העדות בעד אחד.

ג. כבר בארנו בהלכות פסולי המקדשין, שהמפריש חטאתו על החלב שאכל לא יביאנה על השבת שחלל, או על הדם שאכל: שנאמר "והביא קרבנו שעירת עזים. . . על-חטאתו, אשר חטא" (ויקרא ד, כח) עד שיהיה קרבנו לשם חטאו, לא שיקריבנה מחטא על חטא. ואם הקריב, פסולה.

ד. יתר על זה אמרו, הפריש חטאתו על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום; ואם הביא, כפר. ואין צריך לומר שאם הפרישה אביו, ומת, והיה הבן מחייב באותו החטא שלא יביאנה הבן על חטאו, כמו שנתבאר שם.

ה. המביא חטאת על שני חטאים תרעה עד שיפיל בה מום, ותמכר, ויביא בדמי חציה לחטא זה, ובדמי חציה לחטא השני. וכן שנים שהביאו חטאת אחת על שני חטאיהם תרעה עד שיפיל בה מום, ותמכר, ויביא זה חטאתו בדמי חציה, ויביא זה חטאתו בדמי חציה.

ו. הביא שתי חטאות על חטא אחד יקריב איזו שירצה, והשניה תרעה עד שיפיל בה מום, ויפלו דמיה לנדבה. הביא שתי חטאות על שני חטאים זו תשחט לשם החטא האחד, והשניה לשם החטא השני.

ז. כבר בארנו בהלכות מעשה הקרבנות, שהמשמד לעבודה זרה או לחלל שבת בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל; והמשמד לעברה משאר עברות אין מקבלין ממנו חטאת, על אותו החטא.

ח. פיצד: משמד לאכל חלב, שאכל חלב בשגגה, והביא חטאתו אין מקבלין ממנו, עד שיחזור בתשובה. אפלו היה משמד לאכל נבלה לתאבון, ונתחלף לו חלב בשמן, ואכלו, והביא קרבן אין מקבלין ממנו: שמשאכל בזדון, בין להכעיס בין לתאבון הרי הוא משמד. היה משמד לאכל חלב, ושגג ואכל דם מקבלין ממנו, כמו שבארנו.

ט. מי ששגג והפריש חטאתו, ואחר כך נשתמד וחזר בתשובה, או נשתטה וחזר ונשתפה אף על פי שנדחה הקרבן בנתיים, הרי חזר ונראה: שאין בעלי חיים נדחין, כמו שבארנו בהלכות פסולי המקדשין; לפיכך יקריבנה עצמה. וכשם שאם נלד בו

מום עובר ונרפא, יחזר לכשרותו כף אם נדחו הפעלים וחזרו ונראו, יקרבו.

י. חייבי חטאות ואשמות ודאיין שעבר עליהן יום הפורים, חייבין להביא לאחר יום הפורים; וחייבי אשמות תלוין פטורין, שנאמר "מכל, חטאתיכם, לפני ה', תטהרו" (ויקרא טז, ל) כף למדו מפי השמועה שכל חטא שאין מכיר בו אלא ה', נתכפר לו.

יא. לפיכך מי שבא לידו ספק עברה ביום הפורים, אפלו עם חשכה פטור מאשם תלוי, שכל היום מכפר. נמצאת למד שאין מביאין על לא הודע שליום הפורים אשם תלוי, אלא אם כן לא כפר לו יום הפורים כמו שיתבאר.

יב. אין יום הפורים ולא החטאת ולא האשם מכפרין, אלא על השבים המאמינים בכפרתן; אבל המבעט בהן, אינן מכפרין לו. פיצד: היה מבעט, והביא חטאתו או אשמו, והוא אומר או מחשב בלבו, שאין אלו מכפרין לו אף על פי שקרבו במצותן, לא נתכפר לו. וכשיחזר בתשובה מבעיטתו, צריך להביא חטאתו ואשמו.

יג. וכן המבעט ביום הפורים, אין יום הפורים מכפר עליו. לפיכך אם נתחייב באשם תלוי, ועבר עליו יום הפורים, והוא מבעט בו הרי זה לא נתכפר לו; וכשיחזר בתשובה אחר יום הפורים, חייב להביא כל אשם תלוי שהיה חייב בו.

יד. כל אשמות שבתורה, מעכבין את הכפרה חוץ מאשם נזיר. ספק נזיר, וספק מחסרי כפרה, וספק סוטה כלם מביאין קרבנותיהן אחר יום הפורים.

טו. מי שהוא מחייב חטאת או אשם, והרי הוא יוצא להרג מבית דין אם היה זבחו זבוח, משהין אותו עד שיזרק הדם ואחר כך יהרג; ואם עדין לא נשחט, אין משהין אותו עד שיקריבו עליו.

הלכות שנגזרות פרק ד

א. העושה עברות הרבה בעלם אחד, חייב חטאת על כל אחת ואחת: אפלו עשה השלוש וארבעים אלו שמנינו בעלם אחד, מביא שלוש וארבעים חטאות. וכן אם עשה מעשה אחד שהוא חייב עליו משום שמות הרבה, חייב על כל שם ושם והוא, שיהיו האסורין כלן באין כאחת, או אסור מוסיף, או אסור כולל.

ב. פיצד: השוחט בהמת קדשים חוץ לעזרה, בשבת, לעבודה זרה חייב שלוש חטאות: משום שוחט קדשים בחוץ, ומשום מחלל שבת, ומשום עובד עבודה זרה שהרי שלשת האסורין באין כאחת.

ג. במה דברים אמורים, באומר בגמר זביחה הוא עובד אותה. אבל אם לא היתה כונתו לכך משישחט בה מעט לשם עבודה זרה, תאסר, ואינו חייב משום שחוטאי חוץ עד שישחט שנים או רב שנים; ונמצא כשגמר השחיטה, שחט בהמה האסורה לקרבן, שאינו חייב עליה משום שוחט בחוץ, כמו שבארנו במעשה הקרבנות.

ד. הִיָּתָה חֲטָאת הָעוֹף, וְהָיָה חֲצִי קָנָה שְׁלָה פָּגוּם, וְהוֹסִיף בּוֹ כָּל שֶׁהוּא בַּשָּׁבֶת, לָשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה חֵיב שְׁלוֹשׁ חֲטָאוֹת, שֶׁהָרִי שְׁלֹשֶׁת הָאֲסוּרִין בָּאִין כְּאַחַת. וְכֵן הָעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁחָל לִהְיוֹת בַּשָּׁבֶת חֵיב שְׁתֵּי חֲטָאוֹת, מִפְּנֵי שְׁשָׁנִי הָאֲסוּרִין בָּאִין כְּאַחַת.

ה. הָבָא עַל אִשֶּׁת אָחִיו, הַקָּיָם, כְּשֶׁהִיא נָדָה מְבִיא שְׁלוֹשׁ חֲטָאוֹת: מִשּׁוּם אִשֶּׁת אִישׁ, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אָח וְהֵן שְׁנֵי אֲסוּרִין הַבָּאִין כְּאַחַד; וּמִשּׁוּם נָדָה שֶׁהוּא אֲסוּר מוֹסִיף, שֶׁמִּתּוֹךְ שְׁנוּסָף בָּהּ אֲסוּר זֶה לִבְעֻלָּה, נוֹסֵף לִיבֻמָּה. וְכֵן כָּל כְּיוּצָא בְּזֶה.

ו. הָבָא עַל אָבִיו, חֵיב שְׁתֵּים מִשּׁוּם "עֲרוֹת אָבִיךָ . . . לֹא תִגְלֶה" (ויקרא יח, ז), וּמִשּׁוּם "וְאֵת-זָכָר לֹא תִשָּׁכַב" (ויקרא יח, כב). וְכֵן הָבָא עַל אָחִי אָבִיו, חֵיב שְׁתֵּים שֶׁנֶּאֱמַר "עֲרוֹת אָחִי-אָבִיךָ, לֹא תִגְלֶה" (ויקרא יח, יד).

ז. הָבָא עַל הַזְכוּר, וְהִבִּיא זָכוּר עָלָיו, בְּהַעֲלֵם אֶחָד אֹף עַל פִּי שֶׁהֵן שְׁנֵי גּוֹפִין, אֵינוּ חֵיב אֵלָּא חֲטָאת אַחַת: שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֵת-זָכָר לֹא תִשָּׁכַב" (ויקרא יח, כב) הַשּׁוֹכֵב וְהַנִּשְׁכָּב, שֵׁם אֶחָד הוּא. וְכֵן הָבָא עַל הַבְּהֻמָּה, וְהִבִּיא בְּהֻמָּה עָלָיו, בְּעֵלִם אֶחָד אֵינוּ חֵיב אֵלָּא חֲטָאת אַחַת. עָשׂוּ הַשּׁוֹכֵב וְהַנִּשְׁכָּב בְּבְהֻמָּה וּזְכוּר, כְּבַעֲלִילָה אַחַת.

ח. יֵשׁ בּוֹעֵל בְּעִילָה אַחַת, וְחֵיב עָלֶיהָ שְׁמוֹנֶה חֲטָאוֹת. כִּי־צַד: יַעֲקֹב שֶׁהִיָּתָה לוֹ בֵּת מְזֻלָּפָה וּשְׁמָהּ תַּמְנֵעַ, נָשָׂא לְבֵן תַּמְנֵעַ, וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה בֵּת, וּשְׁמָהּ סֶרַח, וְאִין לְלָכֵן בֵּת אֵלָּא רָחֵל לְבָדָה. נִמְצְאת סֶרַח בֵּת בֵּת יַעֲקֹב, וְאַחֹת אִשְׁתּוֹ מֵאֲבִיהָ; וְהֵן שְׁנֵי אֲסוּרִין, הַבָּאִין כְּאַחַת.

ט. נִשְׂאת סֶרַח לְרְאוּבֵן, וְנֶאֱסְרָה עַל שְׂאֵר בְּנֵי יַעֲקֹב; נוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר לְיַעֲקֹב, וְהָרִי הִיא כָּלָתוֹ. מֵת רְאוּבֵן, אוֹ גֵרֶשׁ, וְנִשְׂאת סֶרַח זֹו לְאָחִי יַעֲקֹב מֵאֲמוֹ מִתּוֹךְ שֶׁנֶּאֱסְרָה עַל שְׂאֵר אָחִי יַעֲקֹב, נוֹסֵף לְיַעֲקֹב בָּהּ אֲסוּר אִשֶּׁת אָחִיו.

י. מֵת אוֹ גֵרֶשׁ, וְנִשְׂאת סֶרַח זֹו לְיִשְׁמָעֵאל מִתּוֹךְ שֶׁנֶּאֱסְרָה עַל שְׂאֵר אָחִי יִשְׁמָעֵאל, נוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר לְיַעֲקֹב אֲסוּר אִשֶּׁת אָחִי אָבִיו. מֵת יִשְׁמָעֵאל, וְנִפְלָה לְיִבּוּם לְפָנָי יִצְחָק, וְעָבַר יִצְחָק וַיִּבְרָמָה, אֹף עַל פִּי שֶׁהִיא שְׁנִיָּה לוֹ מִתּוֹךְ שֶׁנֶּאֱסְרָה עַל שְׂאֵר אָחִיו, נוֹסֵף בָּהּ אֲסוּר לְיַעֲקֹב מִשּׁוּם אִשֶּׁת אָבִיו, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אִישׁ: שְׁשָׁנִי הָאֲסוּרִין בָּאִין כְּאַחַת.

יא. אִם שָׁגַג יַעֲקֹב וּבָא עַל סֶרַח זֹו, כְּשֶׁהִיא נָדָה, בְּחַיֵּי יִצְחָק בְּעֻלָּה, וּבְחַיֵּי רָחֵל אִשֶּׁת יַעֲקֹב הָרִי זֶה חֵיב עָלֶיהָ שְׁמוֹנֶה חֲטָאוֹת: מִשּׁוּם בֵּת בֵּתוֹ, וּמִשּׁוּם אַחֹת אִשְׁתּוֹ, וּמִשּׁוּם כָּלָתוֹ, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אָחִיו, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אָחִי אָבִיו, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אָבִיו, וּמִשּׁוּם אִשֶּׁת אִישׁ, וּמִשּׁוּם נָדָה. וְכֵן כָּל כְּיוּצָא בְּזֶה.

יב. כָּל אֵלּוֹ שֶׁתֵּאֱסַר זֹו הָעֲרוּהָ עָלֶיהֶן בְּאֲסוּר מוֹסִיף צָרִיךְ שִׁיְהִיו הָאֲנָשִׁים הָאֲחֵרִים מְצוּיִין בְּעוֹלָם, כְּדִי שֶׁתֵּאֱסַר עָלֶיהֶן, וּמִתּוֹךְ שֶׁתֵּאֱסַר עָלֶיהֶן, יִתּוּסֵף אֲסוּר אַחֵר לָזֶה; אָבֵל אִם אֵינֶן מְצוּיִין, אֵין אוֹמְרִין הוֹאִיל וְאֵלּוֹ הָיוּ לָזֶה בָּנִים אוֹ אַחִים, הִיָּתָה נֶאֱסְרָת עָלֶיהֶן, יִתּוּסֵף בָּהּ אֲסוּר לְזָקֵן: שֶׁהָרִי אֵין שָׁם עֵתָה, לֹא בֵּן וְלֹא אָח. וְכֵן כָּל כְּיוּצָא בָּהֶן.

יג. מִי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁלוֹשׁ נָשִׁים, וּבָא עַל אִמָּה שְׁלֹא־אֶחָת מֵהֶן,

שְׁהִיא אִם אִמָּה שֶׁלִּשְׁנֵיהָ, שְׁהִיא אִם אָבִיהָ שֶׁלִּשְׁלִישִׁית אָף עַל פִּי שְׁזָקְנָה זֶה הִיא חֲמוּתוֹ, וְאִם חֲמוּתוֹ, וְאִם חֲמִיו, וְשְׁלוּשָׁה שְׁמוֹת הֵן, וְאֶסּוּר בַּת אַחַת הוּא אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת: לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר בְּאִשָּׁה וּבַתָּהּ וּבֶת בָּנָהּ וּבֶת בִּתְּהָ "שְׂאֲרָה הִנֵּה, זִמָּה הִיא" (ויקרא יח, יז) הַכָּתוּב עָשָׂה הַשְּׁלוּשָׁה גּוֹפִין, כְּגוּף אֶחָד; לְפִיכֶךָ יַחֲשֹׁבוּ הַשְּׁלוּשָׁה שְׁמוֹת, כְּשֵׁם אֶחָד.

יד. אֲבָל הֵבֵא עַל אַחֲוֹתָיו, שְׁהִיא אַחֲוֹת אָבִיו, שְׁהִיא אַחֲוֹת אִמּוֹ חַיֵּב שְׁלוּשׁ חֲטָאוֹת: שֶׁנֶּאֱמַר "עֲרוֹת אַחֲתוֹ גָּלָה" (ויקרא כ, יז), לְחַיֵּב עַל אַחֲוֹתָיו בְּפָנָיו עֲצֻמָּה וְאָף עַל פִּי שְׁהִיא אַחֲוֹת אִמּוֹ, וְאַחֲוֹת אָבִיו. וְהִיאךָ תִּהְיֶה זֹאת, כְּגוֹן שֶׁבָּא עַל אִמּוֹ, וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה שְׁתֵּי בָנוֹת, וּבָעַל אַחַת מִבָּנוֹתָיו, וְהוֹלִיד מִמֶּנָּה בֶּן כְּשִׁיבוֹא הַמִּזְזָר הַזֶּה עַל הַבַּת הַשְּׁנִית, שְׁהִיא אַחֲוֹת אִמּוֹ הַמִּזְזָרָת, שְׁהִיא אַחֲוֹתוֹ מֵאָבִיו, שְׁהִיא אַחֲוֹת אָבִיו מֵאִמּוֹ חַיֵּב שְׁלוּשׁ חֲטָאוֹת. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֶה.

הַלְבוֹת שְׁנָגוֹת פֶּרֶק ה

א. הֵבֵא עַל עֲרוּהָ אַחַת בִּיאוֹת הֶרְבָּה, בְּהֶעֱלֵם אֶחָד אָף עַל פִּי שְׁהִיָּה בֵּין בְּעִילָהּ וּבְעִילָהּ יָמִים הֶרְבָּה, הוֹאִיל וְלֹא נֹדַע לוֹ בְּנִתִּים וְהָרִי הוּא גּוֹף אֶחָד, הָרִי הַכֹּל שֶׁגָּגָה אַחַת, וְאֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת. אֲבָל אִם שֶׁגָּג בָּהּ, וְאַחֵר כֶּךָ נֹדַע לוֹ, וְחִזְרָה וְשֶׁגָּג בָּהּ עֲצֻמָּה, וּבְעָלָהּ חַיֵּב עַל כָּל בְּעִילָהּ וּבְעִילָהּ: שְׁהִידִיעוֹת, מַחֲלָקוֹת הַשְּׁגָגוֹת.

ב. הֵבֵא עַל הָעֲרוּהָ בִּיאוֹת הֶרְבָּה, בְּעֵלִים אֶחָד, וְזֶה הַנִּבְעָלָת הִתְּתָה לָהּ יְדִיעָה בֵּין כָּל בִּיאָהּ וּבִיאָהּ, שֶׁנִּמְצְאוּ הַבִּיאוֹת אֶצְלָהּ בְּהֶעֱלָמוֹת הֶרְבָּה הוּא מִבִּיא חֲטָאת אַחַת, וְהִיא מִבִּיאָה עַל כָּל בִּיאָהּ וּבִיאָהּ; הֵיוּ לוֹ הוּא יְדִיעוֹת בְּנִתִּים, וְהִיא בְּהֶעֱלֵם אֶחָד הוּא מִבִּיא חֲטָאוֹת הֶרְבָּה, וְהִיא חֲטָאת אַחַת.

ג. הֵבֵא עַל עֲרִיוֹת הֶרְבָּה, בְּהֶעֱלֵם אֶחָד אָף עַל פִּי שֶׁכָּלֵן מִשֵּׁם אֶחָד הוֹאִיל וְהֵן גּוֹפִין מַחֲלָקִין, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. כִּיצַד: הָרִי שֶׁבָּעַל חֲמֵשׁ נָשִׁיו נָדוֹת, אוֹ שֶׁבָּא עַל חֲמֵשׁ אַחִיוֹתָיו, אוֹ חֲמֵשׁ בָּנוֹתָיו, בְּעֵלִים אֶחָד חַיֵּב עַל כָּל גּוֹף וְגוֹף.

ד. מִכָּאֵן אֵתָּה לְמַד שֶׁזֶה שֶׁאִמְרוּ חֲכָמִים, הֵבֵא עַל הַזְכוּר וְהַבִּיא זְכוּר עָלָיו, בְּהֶעֱלֵם אֶחָד חַיֵּב חֲטָאת אַחַת: בְּשִׁהְיָה אוֹתוֹ הַזְכוּר עֲצֻמוֹ. אֲבָל אִם הָיָה זְכוּר אַחֵר בֵּין שֶׁבָּא עַל שְׁנֵיהֶם, בֵּין שֶׁבָּא עַל זֶה וְהַבִּיא זֶה עָלָיו חַיֵּב עַל כָּל גּוֹף וְגוֹף; וְהוּא הָדִין בָּבֵא עַל הַבְּהֻמָּה, וְהַבִּיא בְּהֻמָּה עָלָיו.

ה. הָאִשָּׁה שֶׁהַבִּיאָהּ עָלֶיהָ בְּהִמּוֹת הֶרְבָּה, בְּעֵלִים אֶחָד חֲטָאת אַחַת עַל כָּל בְּהֻמָּה וּבְהֻמָּה: שֶׁהָרִי גּוֹפִין מַחֲלָקִין, וְהָרִי זֶה כְּמִי שֶׁנִּבְעָלָה לְאֲנָשִׁים הֶרְבָּה בְּעֵלִים אֶחָד שְׁהִיא חֲטָאת אַחַת, עַל כָּל אִישׁ וְאִישׁ.

ו. הָאִשָּׁה שֶׁהִלָּךְ בְּעָלָהּ לְמַדִּינַת הַיָּם, וְשִׁמְעָה שְׁמַת אוֹ בָּאוּ עֲדִים שְׁמַת, וְנִשְׂאָת בֵּין עַל פִּי עֲצֻמָּה בֵּין עַל פִּי בֵּית דִּין, וְנֹדַע שֶׁבְּעָלָהּ קָיָם חֲטָאת קָרְבָּן אֶחָד; וְאִם נִשְׂאָת לְאֲנָשִׁים הֶרְבָּה, אוֹ זִנָּת עִם אֲנָשִׁים הֶרְבָּה חֲטָאת אַחַת עַל כָּל אִישׁ וְאִישׁ: מִפְּנֵי שֶׁהֵן גּוֹפִין מַחֲלָקִין, וְאָף עַל פִּי שֶׁהַכֹּל בְּשִׁגְגָה אַחַת.

ז. הבא על הנדה בשגגה, וטהרה מנדתה וטבלה, וחזרה וראת נדה, ובא עליה פעם שניה באותה שגגה עצמה חייב על כל פעם ופעם, אף על פי שהוא בהעלם אחד והיא גוף אחד: שזמן נדות זה חוץ מזמן נדות השני, והרי הן כשתי נשים נדות.

ח. הבא על אשתו שלא בשעת וסתה, וראת דם בעת התשמיש הרי אלו פטורין מקרבן חטאת, מפני שזה כאנוס הוא ואינו שוגג: שהשוגג, היה לו לבדק ולדקדק, ואלו בדק יפה יפה ודקדק בשאלות, לא היה בא לידי שגגה; ולפי שלא טרח בדרישה וחקירה ואחר כך יעשה, צריך כפרה. אבל זה, מה היה לו לעשות הרי טהורה היתה, ושלא בשעת וסתה בעל: אין זה אלא אנס.

ז. לפיכך בין שנמצא דם על עד שלה, בין שנמצא על עד שלו פטורין. אבל אם עבר, ובא עליה סמוך לוסתה, ודמה שיבעל ויפרש קדם שתראה דם, וראת בשעת התשמיש חייבין בקרבן, שזו שגגה היא.

י. לפיכך אם נמצא דם על עד שלו שניהם טמאים, וחייבין בקרבן; נמצא על עד שלה אם קנחה עצמה מיד כשפרש הבעל, ולא שהת שניהם טמאים, וחייבין בקרבן. ואם שהת כדי שתושיט ידה לתחת הכר, או לתחת הכסת, ותטל עד לבדק בו, ואחר כך קנחה עצמה שניהם טמאים בספק, ופטורין מקרבן; ואם שהת כדי שתירד מן המטה, ותדיח את פניה, ואחר כך קנחה עצמה, ונמצא דם בעלה טהור.

יא. מי שעבר ובעל סמוך לוסת, על דעת שתקדם ביאתו לראית הדם, והרגישה האשה שנטמאת בשעת תשמיש, ואמרה לו נטמאתי הרי זה לא יפרש כשהוא מתקשה, כמו שבארנו בהלכות אסורי ביאה. ואם לא ידע שאסור לפרש מיד, ופרש כשהוא מתקשה חייב שתי חטאות: אחת על כניסתו, שהרי בעל נדה; ואחת על יציאתו, שיציאתו הנזיה לו כביאתו.

יב. במה דברים אמורים, בשידע שאסור לבעל בשעת הוסת, ודמה שתקדם בעילתו לראיתה, ולא ידע שאסור לפרש מיד שנמצאו לו שני העלמות בשתי הבעילות; אבל אם לא ידע שאסור לבעל בשעת הוסת, ולא ידע שאסור לפרש מיד מן הטמאה אף על פי שפרש מיד והוא מתקשה, אינו חייב אלא חטאת אחת: מפני שכניסתו ויציאתו, שהן כשתי בעילות, בשגגה אחת הן, ובהעלם אחד עשה הכל.

יג. והוא הדין בשאר עריות, שאם שגג ובא על הערוה על דעת שהיא מתרת, ונודע לו שהיא ערוה, והוא בתוך התשמיש לא יפרש מיד, שיציאתו הנזיה כביאתו; ואם לא ידע שאסור לפרש מיד, ופרש והוא מתקשה מיד אינו חייב אלא חטאת אחת, שהכל שגגה אחת היא.